

C-556/23. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. szeptember 4.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Symvoulio tis Epikrateias (Görögország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. augusztus 2.

Felperes:

Zougla AE

Alperes:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Az alapeljárás tárgya

Megsemmisítés iránti kérelem az Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (országos rádió és televízió tanács; a továbbiakban: ESR) 99/2021. sz. határozatára vonatkozóan, amely határozat a felperes társasággal szemben a minőségileg lealacsonyító audiovizuális tartalom közvetítéséért 80 000 euró összegű közigazgatási bírságot, valamint az ember méltósága és személyisége tiszteletben tartása kötelezettségének megsértéséért 40 000 euró összegű közigazgatási bírságot szabott ki, továbbá a közigazgatási hatóság bármely egyéb cselekménye vagy mulasztása vonatkozásában.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogi alapja

Az EUMSZ 267. cikk alapján előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2018/1808 irányelvvel módosított, az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló 2010/13 irányelvnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 1., 20., 21. és 49. cikkével összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek értelmezésére vonatkozik.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az (EU) 2018/1808 irányelvvel módosított 2010/13/EU irányelv célkitűzései és így az irányelv hatálya alá tartoznak-e a) az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartásának és védelmének biztosítása; valamint b) a minőségileg lealacsonyító tartalom és különösen a jelen ügyben a felperes társaság által közvetített tartalom jellemzőivel rendelkező tartalom televíziós műsorszolgáltatók általi közvetítésének megakadályozása?

2) Abból a feltételezésből kiindulva, hogy: a) az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartásának és védelmének kötelezettsége; és/vagy b) a minőségileg lealacsonyító tartalom és különösen a vitatott műsor jellemzőivel rendelkező tartalom közvetítésének tilalma az irányelv hatálya alá tartozik: az egyenlő bánásmódnak az Európai Unió Alapjogi Chartája 20. és 21. cikkében rögzített elvével összefüggésben értelmezve nem ellentétes-e az irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével az olyan nemzeti rendelkezés, amelynek alapján az említett kötelezettségek valamennyi televíziós műsorszolgáltatót terhelik, kivéve azokat, amelyek kizárólag interneten keresztül közvetítenek tartalmat?

3) A első két kérdésre adandó igenlő válasz esetén a nemzeti szabályozó hatóságnak az irányelv hatékony érvényesülésének biztosítása érdekében alkalmaznia kell-e a nemzeti jog azon szabályait, amelyek a szóban forgó kötelezettségeket megkülönböztetés nélkül valamennyi televíziós műsorszolgáltató számára előírják, akkor is, ha a nemzeti jog a kötelezettségeket és a kapcsolódó szankciókat minden egyéb televíziós műsorszolgáltatóra előírja, de azokra nem, amelyek tartalmukat kizárólag az interneten keresztül közvetítik, vagy az említett kötelezettségeknek az internetes televíziós műsorszolgáltató általi megszegése esetén a közigazgatási szankcióknak az egyéb televíziós műsorszolgáltatásokra vonatkozó nemzeti szabályok tág értelmezése vagy analóg alkalmazása révén történő kiszabása összeegyeztethetetlen az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikke (1) bekezdésének első mondatában foglalt, a jogbiztonság elvével összefüggésben értelmezett *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* elvével?

4) Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, és amennyiben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a) az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartásának és védelmének kötelezettsége; és/vagy b) a minőségileg lealacsonyító tartalom (és különösen a szóban forgó műsorhoz hasonló tartalom) közvetítésének tilalma nem tartozik az irányelv hatálya alá a 4. cikk (1) bekezdése értelmében, abban az esetben, ha a tagállami szabályozás a közigazgatási szankciók terhe mellett ilyen kötelezettségeket ír elő a földfelszíni, műholdas vagy szélessávú műsorszóró hálózaton keresztül szolgáltató televíziós műsorszolgáltatókra, de nem tartalmaz ezzel egyenértékű szabályokat az internetes televíziós műsorszolgáltatókra vonatkozóan: a 2010/13 irányelv jelenleg hatályos 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az illetékes nemzeti hatóságnak a televíziós műsorok internetes terjesztése tekintetében is mérlegelnie kell az egyenlő bánásmód elve

alapján a közigazgatási szankciók kiszabásának lehetőségét e szabályok megsértése esetén?

5) A negyedik kérdésre adott igenlő válasz esetén: a nemzeti szabályozó hatóság azon kötelezettsége, hogy a fentiek szerint és a nemzeti jognak az uniós joggal, különösen az irányelv fent említett rendelkezéseivel összhangban történő értelmezése alapján a nemzeti jog e kötelezettségeket előíró szabályait megkülönböztetés nélkül alkalmazza valamennyi televíziós műsorszolgáltatásra, függetlenül azok közvetítési módjától, összeegyeztethető-e a *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* és a jogbiztonság elvével, tekintettel arra, hogy e kötelezettségek, amelyeket a nemzeti jog valamennyi más televíziós műsorszolgáltató számára előír, nem vonatkoznak az internet alapú televíziózásra?

A vonatkozó uniós jog

Az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta): 1., 20., 21. és 49. cikk.

A tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról szóló 2010. március 10-i 2010/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (Audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv) (HL 2010. L 95., 1. o.; helyesbítés: HL 2010. L 263., 15. o.), amelyet a 2010/13 irányelvnek a változó piaci körülményekre tekintettel való módosításáról szóló, 2018. november 14-i (EU) 2018/1808 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2018. L 303., 69. o.) módosított: (10), (16), (34) és (102)–(104) preambulumbekkezdés, valamint 1., 2., 4., 6., 28. és 30. cikk.

A vonatkozó nemzeti jogi rendelkezések

A görög alkotmány: 14. cikk (a véleménynyilvánítás szabadsága és különösen a sajtószabadság védelme) és 15. cikk (a televízióknak a sajtó védelmére vonatkozó rendelkezések alóli kizárása és közvetlen állami ellenőrzés alá vonása).

Az (EU) 2018/1808 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 2010. március 10-i 2010/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a nemzeti jogrendbe való átültetéséről, valamint a kommunikációs és információs főtitkárság hatáskörével kapcsolatos egyéb rendelkezésekről szóló 4779/2021. sz. törvény (FEK A' 27/20.2.2021): 2. cikk (1) bekezdése (fogalom-meghatározások), 8. cikk (a 2010/13 irányelv 6. cikkének átültetése), 33. cikk (amely felhatalmazza az ESR-t a törvény rendelkezései alkalmazásának felügyeletére és a szankciók kiszabására), 36. cikk (1) bekezdése (szankciók, amelyeket az ESR-nek kell kiszabnia többek között a törvény 8. cikkének megsértése esetén).

A magán televíziózás és a helyi rádiózás, valamint a rádiós és televíziós piachoz kapcsolódó egyes kérdések szabályozásáról, és egyéb rendelkezésekről szóló 2328/1995. sz. törvény (FEK A' 159/3–8-1995): 1., 3. és 4. cikk.

Az új görög rádiózás, internet és televíziózás szabályozásáról szóló 4173/2013. sz. törvény (FEK A' 169/26–07–2013): 3. cikk.

A hírműsorok, valamint egyéb riport- és politikai műsorok etikai kódexéről szóló 77/2003. sz. elnöki rendelet (FEK A' 75/28–3-2003): 1., 2., 4., 5., 8. és 9. cikk.

Az országos rádió és televízió tanácsról, valamint a rádiós és televíziós műsorszolgáltatási ágazatban működő egyéb hatóságokról és szervezetekről szóló 2863/2000. sz. törvény (FEK A' 262/29–11–2000): 4. cikk (1) bekezdése.

A fizetős rádiós és televíziós műsorszolgáltatások nyújtásáról és a kapcsolódó rendelkezésekről szóló 2644/1998. sz. törvény (FEK A' 233/13.10.1998): 1., 10. és 12. cikk.

A médiavállalkozások összefonódásának és az engedélyek e vállalkozások részére történő megadásának szabályozásáról, valamint egyéb rendelkezésekről szóló 3592/2007. sz. törvény (FEK A' 161/19–7-2007), 1. és 11. cikk, valamint 13. cikk (5) bekezdése.

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 A felperes, amely nem hagyományos televíziós műsorszolgáltató, 2021. február 22-én a honlapján online élő közvetítés (*live streaming*) céljából műsort közvetített. Az ügy egy honlapon keresztül közvetítő rádióállomás műsorának rögzítésére vonatkozott. A rádióműsor a felperes honlapjáról audiovizuális tartalom formájában került közvetítésre, amelyen az látható, hogy annak készítője a digitálisan közvetítő rádióállomás helyiségeiből közvetíti azt. Az adás során a műsorvezető harmadik személyek ellen pedofília miatt folyamatban lévő büntetőeljárásokra utalva személyes támadást intézett egyes politikai szereplők ellen, megemlítve őket, valamint rágalmozó és nyíltan sértő megjegyzéseket téve rájuk. Emellett a műsorvezető mindenféle bizonyíték bemutatása nélkül arra utalt, hogy egy intézményvezetői pozíciót betöltő politikai szereplő „tudatosan védi a pedofilokat és pederasztákat, és olyan felelős pozíciókba ajánlja őket, amelyek lehetővé teszik számukra beteges szexuális vágyaik kielégítését”. Ugyanezzel a politikussal kapcsolatban a műsorvezető többször is egyértelmű célzásokat tett arra vonatkozóan, hogy valami több áll a mögött, hogy pederasztákat ajánl felelős pozíciókba, mivel azt állította, hogy „vannak jelzések is konkrétumokról” e személyt illetően, aki „többször vált zsarolás áldozatává”, és utalásokat tett más, kifejezetten megnevezett politikusok illegális pederaszták körökben betöltött szerepére. A műsorvezető továbbá arra is utalásokat tett, anélkül, hogy bármilyen bizonyítékot bemutatott volna, hogy közvetlen kapcsolat áll fenn az ismeretlenek által egy ismert újságszerkesztő ellen elkövetett támadás és aközött, amit ez utóbbi személy a fent említett politikusról és feleségéről írt.

- 2 Az ügyet többek között a 2018/1808 irányelvvvel módosított 2010/13 irányelv rendelkezései, valamint az ezen irányelveket a nemzeti jogba átültető 4779/2021. sz. törvény rendelkezései alapján az ESR elé utalták. Ez a szerv, miután megállapította, hogy a 2010/13 irányelv és a 4779/2021. sz. törvény értelmében vett rádiós és televíziós műsorszolgáltatások nyújtásáról van szó, úgy ítélte meg, hogy az emberi méltóság és a személyiség tiszteletben tartása kötelezettségét, valamint a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítésének tilalmát, amelyet a nemzeti jog rendelkezései írnak elő, „minden olyan audiovizuális anyagra alkalmazni kell, amelyet szabadon hozzáférhető honlapokon keresztül bocsátanak a nyilvánosság rendelkezésére, és amely valószínűleg hasonló hatást gyakorol a nézőkre, mint a hagyományos tartalomszolgáltatók által közvetített hasonló anyagok”, tehát az interneten keresztül közvetített televíziós műsorokra is, még ha ez utóbbiakra a vonatkozó nemzeti rendelkezések kifejezetten nem is vonatkoznak. Ezt követően megállapította, hogy „a szóban forgó műsor (ténylegesen nagymértékben hírek és tények formájában) a műsorvezető olyan értékelését és álláspontját közvetítette a nyilvánosság számára, amely teljesen megalapozatlan és az említett személyeket sérti”, ami így „a közvetített rádióműsor minőségének rendkívüli romlását” és „az említett személyek személyiségének kirívó és alaptalan megsértését” idézte elő. Ennélfogva az ESR úgy ítélte meg, hogy a felperes megsértette a 2328/1995. sz. törvény 1. cikkének (1) bekezdéséből, valamint a 77/2003. sz. elnöki rendelet 2. cikkének (1) bekezdéséből, 4. cikkéből, 9. cikkének (2) bekezdéséből, 5. cikkének (1) bekezdéséből és 8. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, amelyek az emberi méltóság és a személyiség tiszteletben tartását írják elő, és tiltják a szóban forgó ügyben közvetítetthez hasonló, minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítését. A fentiek alapján az ESR a megtámadott aktussal 80 000 euró közigazgatási bírságot szabott ki a felperessel szemben a minőségileg lealacsonyító audiovizuális tartalom közvetítése miatt, valamint 40 000 eurót az emberi méltóság és a személyiség tiszteletben tartása kötelezettségének megsértése miatt.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 3 A 4779/2021. sz. törvény ültette át a görög jogba az (EU) 2018/1808 irányelvvvel módosított 2010/13 irányelvet (a továbbiakban: irányelv). A 4779/2021. sz. törvény 33. cikkének (1) bekezdése értelmében az e törvény megsértése esetén alkalmazandó szankciók kiszabásának hatáskörét az ESR-re ruházták, amely független szabályozó hatóság, és az általa kiszabott szankciókról ugyanezen törvény 36. cikkének (1) bekezdése rendelkezik azon nemzeti jogszabályokra hivatkozva, amelyek konkrét szankciókat állapítanak meg a rádióra és a televízióra vonatkozó, kizárólag nemzeti jogszabályok megsértése esetén.
- 4 Ugyanakkor a nemzeti jogrendben továbbra is hatályban maradnak a fent említett irányelveket megelőző nemzeti jogszabályok rendelkezései, amelyek a rádiós és televíziós műsorszolgáltatások tartalmát szabályozó autonóm kötelező és tiltó szabályokat tartalmaznak, és amelyek az ESR-re ruházzák a vonatkozó szankciók

kiszabásának hatáskörét. E szabályok közé tartozik az emberi személyiség értéke és méltósága tiszteletben tartásának kötelezettségét előíró szabály és a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítését közvetlenül tiltó szabály, valamint a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítésének általános tilalmát meghatározó kapcsolódó szabályok. Emellett a fent említett nemzeti jogszabályok olyan rendelkezéseket tartalmaznak, amelyek pontosan meghatározzák az ESR által kiszabott szankciók jellegét és értékelési módját.

- 5 E jogszabályok vonatkozó rendelkezéseinek összességéből azonban az következik, hogy a fent említett kötelezettségek a műsorszolgáltatók által (analóg vagy digitális) műsorszórási frekvencián vagy műholdon keresztül közvetített televíziós műsorszolgáltatásokra vonatkoznak, de a nem hagyományos műsorszolgáltatók által az interneten keresztül nyújtott televíziós műsorszolgáltatásokra nem. Megjegyzendő, hogy bár azon műsorszolgáltatási jogszabályok alkalmazását, amelyek a fent említett vitatott kötelezettségeket is előírják, a 3592/2007. sz. törvény kiterjesztette a szélessávú hálózatokon keresztül nyújtott rádiós és televíziós műsorszolgáltatásokra, a 3592/2007. sz. törvény 15. cikkének (2) bekezdése értelmében különösen az internetes televíziózás különbözik a szélessávú hálózatokon keresztül nyújtott egyéb televíziós műsorszolgáltatásoktól, és kifejezetten ki van zárva e törvény hatálya alól. Ezenfelül 2328/1995. sz. törvény 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának és a 4173/2013. sz. törvény 3. cikke (1), (2) és (3) bekezdésének egymással összefüggésben történő értelmezése alapján a fent említett kötelezettségek a műsoraikat frekvencián keresztül is közvetítő televíziós műsorszolgáltatók (a továbbiakban: hagyományos televíziós műsorszolgáltatók) honlapjainak audiovizuális tartalmára is vonatkoznak. Ezzel szemben az interneten keresztül televíziós műsorszolgáltatásokat nyújtó, nem hagyományos televíziós műsorszolgáltatókra nem vonatkoznak a műsorszolgáltatási jognak az emberi személyiség méltóságának és értékének tiszteletben tartására, valamint a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítésének tilalmára vonatkozó rendelkezései, és következésképpen a nemzeti szabályozó hatóság a nemzeti jog rendelkezéseinek tág értelmezése vagy analógia útján történő alkalmazása révén nem alkalmazhatja velük szemben a vonatkozó szankciókat.
- 6 A kérdést előterjesztő bíróság kisebbségi véleménye szerint azonban a nemzeti jog értelmezése tekintetében jogszerű, hogy a nemzeti szabályozó hatóság szankciókat szabjon ki a kizárólag interneten keresztül közvetítő műsorszolgáltató által nyújtott internetes televíziós műsorszolgáltatások esetén, ha megállapítást nyer, hogy megsértették az alkotmány 15. cikkének (2) bekezdéséből eredő, a nemzeti jogban tovább részletezett kötelezettségeket.
- 7 Mindenesetre, mivel a kérdést előterjesztő bíróság többségi álláspontja szerint a nemzeti rendelkezések szövegéből nem derül ki egyértelműen, hogy az e rendelkezések által előírt kötelezettségek és az azokból eredő szankciók a nem hagyományos televíziós műsorszolgáltató által interneten keresztül nyújtott televíziós műsorszolgáltatásokra is alkalmazandók, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy összeegyeztethető-e a televíziós műsorszolgáltatások

nyújtására vonatkozó uniós joggal az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartásának és védelmének kötelezettsége, valamint a lealacsonyító tartalmak közvetítésének tilalma valamennyi televíziós műsorszolgáltatóra vonatkozik, kivéve azokat, amelyek az interneten keresztül közvetítenek televíziós tartalmakat, és nem hagyományos televíziós műsorszolgáltatók.

- 8 A 2018/1808 irányelvvel módosított 2010/13 irányelv rendelkezéseiből és preambulumbekzdéseiből egyértelműen kitűnik, hogy az irányelv céljának lényege, hogy egy különösen versenyző jellegű médiakörnyezetben ugyanazon jogszabályokat alkalmazza az azonos közönséget célzó szereplőkre (2015. október 21-i New Media Online GmbH ítélet, C-347/14, EU:C:2015:709, 22. pont). E cél elérése érdekében az irányelv két módszert választott: egyrészt bizonyos alapvető tartalmi szabályok (összehangolt szabályok) elfogadása, amelyek egységes alkalmazását a tagállamok kötelesek biztosítani a joghatóságuk alá tartozó valamennyi audiovizuális médiaszolgáltató tekintetében, másrészt az audiovizuális médiaszolgáltatások piacának a tagállamokon belüli szervezésére vonatkozó szabályok elfogadása az uniós jog e piacra alkalmazandó alapelveinek való megfelelés biztosítása érdekében. Emellett a Bíróság a korábbi 89/552 irányelvet értelmezve megállapította, hogy „az irányelvnek nem célja a hatálya alá tartozó területekre vonatkozó szabályok teljes harmonizálása, hanem olyan minimumszabályokat ír elő, amelyeknek az Unióból származó és az Unión belüli vételre szánt adásoknak meg kell felelniük” (2011. szeptember 22-i Mesopotamia Broadcast és RojTV ítélet, C-244/10 és C-245/10, EU:C:2011:607, 34. pont). A szóban forgó kötelezettségeket (az emberi személyiség értékének és méltóságának tiszteletben tartása, valamint a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítésének tilalma) nem tartalmazzák a 2010/13 irányelv összehangolt szabályai, és a görög jogalkotó által az átültetés során elfogadott szabályok sem írják elő azokat kifejezetten. Az alapeljárásban azonban az ESR két külön bírságot szabott ki a nem hagyományos internetes műsorszolgáltató által közvetített televíziós tartalom miatt, amely nemcsak szexuális irányultságon alapuló erőszak- és gyűlöletkeltést tartalmazott, az irányelv 6. cikkét megsértve, hanem sértette az emberi méltóságot is, megsértve ezzel az emberi méltóság tiszteletben tartására és a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítésétől való tartózkodásra kötelező, tisztán nemzeti műsorszolgáltatási jogi szabályokat. Ennélfogva alapvető fontosságú annak meghatározása, hogy az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartásának biztosítása és a lealacsonyító tartalmak közvetítésének megakadályozása szerepel-e az irányelv célkitűzései között.
- 9 A kérdést előterjesztő bíróság egyhangúlag úgy véli, hogy a fenti kérdésre igenlő választ kell adni, mivel a Chartának az emberi méltóságot az uniós jog egyik alapelvéként és alapjogként rögzítő 1. cikkének fényében értelmezve a 2010/13 irányelv valamennyi rendelkezéséből az következik, hogy a televíziós műsorok tartalmára vonatkozó alapvető szabályoknak az irányelv általi összehangolása, amely szabályok a közvetítés módjától függetlenül, megkülönböztetés nélkül valamennyi televíziós műsorra vonatkoznak, az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartásának és a tartalom minőségének minimális szintjét

hivatott biztosítani, beleértve legalább a műsorokban említett személyek becsületének és hírnevének védelmét (lásd az irányelv 28. cikkét). Ennek megfelelően, bár az irányelv nem egységesíti a szóban forgó két kötelezettséget, azok a céljai és így a szabályozásának hatálya alá tartoznak. Ez azonban kitűnik az irányelvben foglalt egyes szabályok szövegéből és szelleméből, függetlenül attól, hogy az audiovizuális szolgáltatás tartalma az összehangolt területek közé tartozik-e (a 2010/13 irányelv 28. cikke és 30. cikkének (2) bekezdése). Mivel azonban az irányelv említett értelmezése nem mentes a kétségektől, a kérdést előterjesztő bíróságnak elő kell terjesztenie az első kérdést előzetes döntéshozatalra.

- 10 Amennyiben egy tagállam úgy dönt, hogy a 2010/13 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése alapján az audiovizuális szolgáltatókra vonatkozóan az irányelvben foglaltaknál szigorúbb vagy részletesebb szabályokat fogad el, köteles betartani az egyenlő bánásmód elvét, amely az Európai Unió jogának a Charta 20. és 21. cikkében rögzített általános elve, és amely megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (lásd: 2013. július 18-i Sky Italia Srl ítélet, C-234/12, EU:C:2013:496; az egyenlő bánásmód elve tekintetében: 2010. szeptember 14-i Akzo Nobel Chemicals és Akros Chemicals Ltd. ítélet, C-550/07 P, EU:C:2010:512, 54. és 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Abban az esetben, ha elfogadják, hogy a szóban forgó kötelezettségek az irányelv hatálya alá tartoznak, a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy az irányelv 4. cikkének (1) bekezdését az egyenlő bánásmód elvével összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely e kötelezettségeket és a megfelelő szankciókat valamennyi televíziós műsorszolgáltató számára előírja, kivéve azokat, amelyek kizárólag az interneten keresztül közvetítik műsoraikat. Ezen indokok alapján az eljáró bíróság felteszi az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdést.
- 11 Az első két kérdésre adandó igenlő válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy mit kell tennie a nemzeti szabályozó hatóságnak. A hatékony érvényesülés elve alapján és az irányelv céljának elérése, azaz az emberi méltóságot sértő és rossz minőségű televíziós tartalmak közvetítésének megakadályozása érdekében a nemzeti szabályozó hatóságnak főszabály szerint a nemzeti jogot az uniós jog követelményeivel összhangban értelmezve kell alkalmaznia a kizárólag a nemzeti jogban meghatározott kötelezettségeket, és meg kell fontolnia a vonatkozó szankciók valamennyi televíziós tartalmat közvetítő műsorszolgáltatóval szembeni megkülönböztetés nélküli alkalmazását, függetlenül a közvetítés módjától. A Charta 49. cikke (1) bekezdésének első mondata azonban a *nullum crimen nulla poena sine lege* elvét rögzíti. A Bíróság kimondta, hogy ez a rendelkezés a közigazgatási szankciók esetében is alkalmazandó (2021. március 24-i Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze ítélet, C-870/19 és C-871/19, EU:C:2021:233, 49. pont), és kimondta, hogy szankciót – még ha nem is büntetőjogi jellegű – csak akkor lehet kiszabni, ha az világos és egyértelmű jogalapon alapul. Emellett a jogbiztonság elve, amely az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jogrend részét képezi, és amelyet a tagállamoknak az

irányelvek által rájuk ruházott hatáskörök gyakorlása során tiszteletben kell tartaniuk, megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek és pontosak legyenek és alkalmazásuk az egyének számára előrelátható legyen. A jogbiztonság elvét még szigorúbban be kell tartani olyan rendelkezések esetében, amelyek pénzügyi következményekkel járnak, hogy az érintettek pontosan ismerjék kötelezettségeik terjedelmét (2008. szeptember 16-i Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs kontra Isle of Wight Council és társai ítélet, C-288/07, EU:C:2008:505, 47. és 48. pont). Következésképpen az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartása kötelezettségének és/vagy a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítése tilalmának, valamint a megfelelő szankciók kiszabásának a nemzeti jognak az uniós joggal összhangban történő értelmezése alapján az internetes televíziózásra való kiterjesztése sértheti a *nullum crimen nulla poena sine lege certa* elvét. A fent előadott indokokra tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság felteszi az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdést.

- 12 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adandó nemleges válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy a nemzeti szabályozó hatóság köteles-e a szóban forgó kötelezettségeket előíró nemzeti rendelkezéseket megkülönböztetés nélkül alkalmazni a joghatósága alá tartozó valamennyi televíziós műsorszolgáltatóra, így az internetes televíziós műsorszolgáltatókra is, a 2010/13 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének értelmezése alapján, amely szerint „minden tagállam biztosítja, hogy a joghatósága alá tartozó médiaszolgáltatók által közvetített valamennyi audiovizuális médiaszolgáltatás megfeleljen az adott tagállamban a nyilvánosságnak szánt audiovizuális médiaszolgáltatásokra alkalmazandó jogrendszer szabályainak”. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy ezt a rendelkezést az irányelv által kitűzött cél fényében is értelmezve úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam úgy dönt, hogy az irányelv által összehangolt kötelezettségeken túlmutató saját szabályokat állapít meg, köteles alkalmazni az egyenlő bánásmód elvét, abban az értelemben, hogy – tekintettel az irányelv technológiai semlegességére is – e szabályok nem alkalmazhatók csak egyes televíziós műsorszolgáltatókra, és nem zárhatnak ki másokat kizárólag a tartalom közvetítésének eszköze alapján, anélkül, hogy e megkülönböztetésnek bármilyen objektív oka lenne.
- 13 Következésképpen, ha valamely tagállam joga a földfelszíni, műholdas és fizetős televíziós műsorszolgáltatókat a közigazgatási szankciók terhe mellett a műsorok minőségének romlását tiltó és az emberi méltóság tiszteletben tartását előíró szabályok betartására kötelezi, de az internetes televíziós műsorok tekintetében nem állapít meg ennek megfelelő szabályokat, az illetékes nemzeti hatóságnak az egyenlő bánásmód elve alapján meg kell vizsgálnia annak lehetőségét, hogy az említett szabályok megsértése esetén az internetes televíziós műsorok esetében is közigazgatási szankciókat szabjon ki. Mivel azonban ez az értelmezés nem mentes a kétségektől (a Bíróság még nem értelmezte az irányelv vonatkozó rendelkezését), a kérdést előterjesztő bíróság előterjeszti a negyedik kérdést előzetes döntéshozatalra.

- 14 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik kérdésre adandó igenlő válasz esetén felmerül a kérdés, hogy a nemzeti szabályozó hatóságot a nemzeti jognak az uniós joggal összhangban álló értelmezése alapján terhelő azon kötelezettsége, hogy a szóban forgó kötelezettségeket előíró szabályokat egységesen és megkülönböztetés nélkül alkalmazza valamennyi televíziós műsorszolgáltatásra, függetlenül a közvetítés módjától, összeegyeztethető-e a *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* elvével, mivel a szóban forgó kötelezettségek, amelyeket a nemzeti jog a többi televíziós műsorszolgáltatóra vonatkozóan állapít meg, nem vonatkoznak az internetes televíziózásra. Ezen indokra tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság felteszi az előzetes döntéshozatalra előterjesztett ötödik kérdést.
- 15 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések relevánsak az alapeljárásban felmerülő jogvita eldöntése szempontjából, mivel amennyiben a nemzeti szabályozó hatóság köteles mérlegelni, hogy az internetes televíziós tartalomszolgáltatókkal szemben szankciót szabjon ki az emberi személyiség méltósága és értéke tiszteletben tartása kötelezettségének és/vagy a minőségileg lealacsonyító tartalmak közvetítése tilalmának megsértése miatt, még akkor is, ha a nemzeti jog nem tartalmaz ilyen értelmű rendelkezést az internetes műsorszolgáltatókra vonatkozóan, az ESR főszabály szerint helyesen állapította meg, hogy e kötelezettségek e műsorszolgáltatókra is vonatkoznak, és hogy nemzeti szabályozó hatósággént mérlegelheti a vonatkozó szankciók kiszabását. Ezzel szemben, ha az uniós joggal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja az internetes televíziózást a szóban forgó kötelezettségek hatálya alól, vagy mindenesetre, ha az uniós jog nem teszi lehetővé, hogy azokat kifejezett nemzeti rendelkezés nélkül kiterjesszék az internetes televíziózásra, akkor az alapeljárásban benyújtott megsemmisítés iránti kérelemnek helyt kell adni.